

Poruszająca miłość

Przedmiot studium: Iz 55.

Część I: Przegląd

Iz 55 to wyjątkowy rozdział. Doprowadził on wielu ludzi do zrozumienia, jak zbawienie jest oferowane wszystkim grzesznikom, którzy chcą być zbawieni. Zbawienie zależy nie tyle od tego, co czynią ludzie, ile od tego, co Bóg uczynił dla nich przez Sługę Pańskiego.

Rozdział można podzielić na dwie sekcje. Pierwsza obejmuje w. 1-5, a druga w. 6-13.

Ta lekcja bada dwa ważne słowa - „żyć” i „szukać” w powiązaniu z pełnym miłości zaproszeniem: „Nawróćcie się do Pana”.

Trzy tematy, które zbadamy, to: (1) Miłosierdzie dla wszystkich, (2) Sposób uzyskania nowego życia oraz (3) Nawróćcie się do Pana!

Część II: Komentarz

Miłosierdzie dla wszystkich. Pieśń cierpiącego Sługi opisuje wyrażenie dzieła Mesjasza dokonane dla ludzi. Poniósł On ofiarą śmierć. Iz 54 przypomina nam, że wszystko, co Bóg czyni dla nas, jest podejmowane w celu dokonania naszego zbawienia: „A choćby się góry poruszyły i pagórki się zachwiały, jednak moja łaska nie opuści cię, a przymierze mojego pokoju się nie zachwieje, mówi Pan, który się nad tobą lituje” (Iz 54,10). Rozdział kończy się zapewnieniem dla Jego ludu: „ich sprawiedliwość ode mnie pochodzi - mówi Pan” (Iz 54,17).

Tak więc w słowach miłości Izajasz mówi o odkupieniu danym przez Boga. Jednak łaskawe i darmowe zaproszenie dla wszystkich, którzy „łakną i pragną”, musi być przyjęte. To jest temat omawiany w Iz 55 - ostatecznie ludzie muszą przyjąć zbawienie, które Pan im zapewnił. Dlatego rozdział rozpoczyna się zaproszeniem: „Nuż, wszyscy, którzy macie pragnienie, pójdźcie do wód, a którzy nie macie pieniędzy, pójdźcie, kupujcie i jedzcie! Pójdźcie, kupujcie bez pieniędzy i bez płacenia wino i mleko!” (Iz 55,1).

To zaproszenie otwiera drzwi wszystkim - ludziom ze wszystkich stron świata. Zaproszenie dociera daleko poza granice Judy. Nikt nie musi płacić, gdyż dług niemożliwy do spłacenia przez ludzi został spłacony za każdego z nas przez Pana.

W Iz 55,3, w wyraźnym paralelizmie, autor wyjaśnia lepiej, co obejmuje to zaproszenie:

A. „Nakłońcie swojego ucha

B. i pójdźcie do mnie,

A'. słuchajcie,

B'. a ożyje wasza dusza”.

Warto zauważyć, że naturalnym efektem „pójdźcie do mnie” jest „ożyje wasza dusza”. Hebrajski czasownik w ostatnim zdaniu to *hyh*, a jego zasadnicze znaczenie to „żyć” lub „pozostawać przy życiu” (David J.A. Clines, red., *Dictionary of Classical Hebrew*, t. 3, s. 204-205). Zawiera także znaczenie „ratowania życia”. C.F. Keil zasugerował, że słowo to odzwierciedla pojęcie nie tylko pozostawania przy życiu, ale także zyskania prawdziwego życia (C.F. Keil, *Minor Prophets, Commentary on the Old Testament in Ten Volumes*, Grand Rapids 1978, t. 10, s. 279). Wydaje się, że autor sugeruje, iż *hyh* jest użyte w sensie „wrócić do życia”, „ożyć”.

Zatem według tego wersetu jedynym sposobem znalezienia prawdziwego życia, zarówno przez naród, jak i poszczególne osoby, jest usłuchanie Bożego zaproszenia i przyjście do Boga.

Sposób uzyskania nowego życia. Druga sekcja Iz 55 (w. 6-13) podkreśla pojęcia wyrażone w pierwszej sekcji. Czyni to używając kolejnego kluczowego słowa. Słowem tym jest hebrajski czasownik *drš*, przetłumaczony jako „szukać”: „Szukajcie Pana, dopóki można Go znaleźć, wzywajcie go, dopóki jest blisko!” (Iz 55,6).

Czasownik *drš* jest użyty w trybie rozkazującym, co oznacza, że nie jest to jedynie rada, ale nakaz. Zasadniczym znaczeniem *drš* jest „szukać”, co wskazuje na „nabożeństwo i poświęcenie”. Inne możliwe znaczenia to: „radzić się”, „zapytywać”, „szukać prowadzenia”, „szukać starannie” (David J.A. Clines, red., *Dictionary of Classical Hebrew*, t. 2, s. 473; Ludwig Koehler i Walter Baumgartner, *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, t. 1, s. 233).

Szukanie Pana nie jest czymś obcym w doświadczeniu narodu izraelskiego. Izraelici otrzymali radę, by szukać Pana, kiedy będą żyli wśród pogańskich narodów: „I będziecie tam szukać Pana, swego Boga. Znajdziesz go, jeżeli będziesz go szukał całym sercem i całą swoją duszą” (Pwt 4,29).

Szukanie Pana jest także osobistym doświadczeniem. Rebeka szukała Pana podczas trudnej ciąży: „A gdy dzieci tręcały się w jej łonie, rzekła: Jeżeli tak się zdarza, to czemu mnie to spotyka? Poszła więc zapytać Pana” (Rdz 25,22). Podobnie lud Boży jest wezwany do szukania Pana w trudnych czasach.

2 Krl 22 sprawozdaje doświadczenie króla Jozjasza: „Idźcie zapytać się o wyrocznię Pana co do mnie, co do ludu i co do całej Judy w związku z treścią tej księgi, która została znaleziona” (2 Krl 22,13).

W niektórych przypadkach doświadczenie szukania Pana jest związane z prawdziwym nabożeństwem i jest przeciwieństwem bałwochwalstwa (Jr 8,2). „Niemniej i dobre rzeczy u ciebie się znalazły, bo wytępiłeś aszery z tej ziemi i swoje serce skłoniłeś do szukania Boga” (2 Krn 19,3).

Szukanie Pana jest także połączone z więzią przymierza: „Zobowiązali się przymierzem szukać Pana, Boga ich ojców, z całego serca i z całej duszy” (2 Krn 15,12 BT). Podobnie o Jehoszafacie jest napisane, że nie chodził drogą Baalów, „ale szukał Boga swoich ojców i postępował według jego przykazań” (2 Krn 17,4). Psalmista mówi: „Błogosławieni ci, którzy stosują się do napomnień jego, szukają go z całego serca” (Ps 119,2).

Tak więc zaniechanie szukania Pana prowadzi do postępowania, które mijają się z celem, jak w przypadku Rechabeama, o którym czytamy: „Czynił zaś to, co złe, gdyż nie zwrócił swego serca, aby szukać Pana” (2 Krn 12,14). Brak szukania Pana świadczy także o braku zrozumienia: „Pan spogląda z niebios na ludzi, aby zobaczyć, czy jest kto rozumny, który szuka Boga” (Ps 14,2).

Użycie czasownika *drš* w sensie prawnym w połączeniu z Jahwe zawiera znaczenie wymogu. David Denninger sugeruje, że „prorocy ostrzegają przeciwko dwóm nadużyciom: szukaniu innych bogów zamiast Jahwe oraz szukaniu Go bez zaangażowania” (Willem A. VanGemeren, red., *New International Dictionary of Old Testament Theology and Exegesis*, t. 1, s. 995).

Krótko mówiąc, szukanie Pana zawsze wskazuje odrodzenie więzi i przyjęcie prawdziwego życia. Iz 58,2 dostarcza dodatkowych wskazówek dotyczących szukania Pana: „Wprawdzie szukają mnie dzień w dzień i pragną poznać moje drogi, jakby byli narodem, który pełnił sprawiedliwość i nie zaniedbał prawa swojego Boga, domagają się ode mnie sprawiedliwych praw, pragną zbliżenia się do Boga” (Iz 58,2-3).

Nawróćcie się do Pana! Iz 55 zaczyna się otwartym zaproszeniem dla tych, którzy pragną zbawienia. Jest ono otwarte dla wszystkich. Jest to zaproszenie powodujące radykalną zmianę w życiu człowieka, w miarę jak przyjmujący je przeżywa kolejne doświadczenia zbawienia. Dlaczego taka zmiana jest konieczna? Z powodu grzechu.

Księga Izajasza wyraźnie mówi, czym grzech jest dla Boga. Przesłanie nadziei dla Judejczyków w Iz 40 zaczyna się słowami: „[Jeruzalem] otrzymało z ręki Pana podwójną karę za wszystkie swoje grzechy” (Iz 40,2). Grzech w *Księdze Izajasza* jest zdefiniowany jako odejście od drogi Pańskiej. Jest życiem w opozycji wobec Bożej nauki (Iz 42,24). Innymi słowy, wybranie życie grzechu jest wybraniem życia w wyobcowaniu od Boga: „Lecz wasze winy są tym, co was odłączyło od waszego Boga” (Iz 59,2). Zatem grzech jest poważnym zakłóceniem więzi między Bogiem i ludzkością.

Iz 55, a zwłaszcza w. 7, mówi podobnie: „Niech bezbożny porzuci swoją drogę, a przestępca swoje zamysły”. „Porzucić” znaczy tu „zrezygnować”, „zostawić”. Tak więc nie zawiera idei zbawienia człowieka w jego grzechach, ale z jego grzechów. Ważne jest, by zauważyć harmonijne powiązanie między „drogą” (oznaczającą w hebrajskiej *Biblii* „życie”) i „zamysłami”.

Pierwsza część w. 7 pomaga nam zrozumieć proces, który musimy przejść, aby Bóg mógł nas obdarzyć odrodzonym życiem. Sposobem porzucenia życia grzechu jest powrót do drogi Pańskiej. Na drodze do Pana grzesznik porzuca swoją drogę i staje się, krok po kroku, nowym człowiekiem, otrzymując nowe życie:

- A. „niech się nawróci do Pana,
- B. aby się nad nim zlitował,
- A'. do naszego Boga,
- B'. gdyż jest hojny w odpuszczaniu!”.

Część III: Zastosowanie

1. „Słuchajcie” to czasownik w trybie rozkazującym często używany w *Biblii* w związku z radami Boga dla Jego ludu przekazywanymi przez Jego posłańców. Na przykład, w Pwt 4,1 czytamy: „A teraz, Izraelu, posłuchaj ustaw i praw, które was uczę wypełniać, abyście zachowali życie, weszli i wzięli w posiadanie ziemię, którą wam daje Pan, Bóg waszych ojców”. Jakie jest twoje doświadczenie z słuchaniem Słowa Bożego?

2. Zastanów się nad poniższym cytatem w kontekście miłości Boga: „Czy możesz uważać, że biednemu grzesznikowi pragnącemu powrotu i przebaczenia grzechów Pan w surowy sposób odmawia możliwości przyjścia do Jego stóp w pokorze? Nigdy tak nie myśl! Nic nie może skrzywdzić cię bardziej niż postrzeżenie naszego niebiańskiego Ojca w takim świetle. On nienawidzi grzechu, ale miłuje grzesznika. Bóg dał samego siebie w osobie Chrystusa, aby każdy, kto chce, mógł być zbawiony i w królestwie chwały mógł wiecznie żyć w szczęściu. Czy Pan mógł użyć bardziej przekonującego lub delikatnego języka, aby opisać swoją miłość do nas: «Czy kobieta może zapomnieć o swoim niemowlęciu i nie zlitować się nad dziecicciem swojego łona? A choćby nawet one zapomniały, jednak Ja ciebie nie zapomnę» (Iz 49,15)” (Ellen G. White, *Droga do Chrystusa*, Warszawa 2020, s. 52-53). Jak osobiście doświadczyłeś realności miłości Boga?

3. Poproś inne osoby, by opowiedziały o swoich doświadczeniach „szukania Pana”.